

Introducere

Dacă ne uităm în jurul nostru în Adunare vedem frați și surori pe care îi cunoaștem numai după nume, iar pe alții nici nu știm cum îi cheamă. Vedem pe alții, care din când în când trec pe prim plan, și unii o fac regulat. Din fericire vedem că același lucru s-a petrecut înaintea ochilor Domnului Isus, atunci când a fost aici pe pământ, și El a considerat bun modul acesta de comportare.

Despre Tadeus și Bartolomeu nu știm nimic mai mult decât numele lor. Iuda și alții sunt numiți din când în când. Iacov, Ioan și Petru stau mereu în prim plan.

Recunoaștem și alte diferențieri. Vedem pe Ioan, foarte modest, pe Toma, un om foarte rațional, și pe Petru, impulsiv și foarte mare adept al părtășiei.

Între acești trei ucenici, care stau în prim plan, Petru ocupă un loc deosebit. El se caracterizează prin greșelile lui și simpatia lui față de Domnul. Tatăl și Domnul Însuși i-au dat un loc deosebit. Tatăl i-a descoperit Stânca pe care va fi clădită Adunarea, iar Domnul i-a dat cheile Împărăției cerurilor (Matei 16). La urmă, Domnul îi spune că Satana a cerut să îi cearnă (pe toți ucenicii) ca grâul, dar El s-a rugat pentru *el* (personal). Cu această ocazie îi încredințează misiunea să întărească pe frații lui, când se va întoarce la Dumnezeu (sau: se va pocăi; cuvântul grecesc înseamnă ambele). Și cât de mult confirmă Domnul această misiune după înviere (Luca 22, 31-34; Ioan 21, 15-22)!

A îndeplinit Petru această misiune? Faptele Apostolilor ne arată modul strălucit în care a făcut-o! În capitolul 1 descoperă taina din Psalmul 100. În capitolul 2 explică însemnătatea Rusaliilor, ca să întărească pe frații săi. În capitolul 3 se așează în primele rânduri împotriva prigonitorilor iudei. Și așa merge mai departe până în capitolul 12.

Dragostea veșnică a Domnului este la fel de mare pentru toți ai Săi. Dar alături de ea avem aceste diferențieri minunate. Ambele alcătuiesc împreună locul pe care El îl dă fiecăruia în parte, ca astfel lucrarea Sa să se desfășoare așa cum dorește El și ca El să poată da ce este cel mai bun pentru fiecare personal, așa cum știe El în dragostea și înțelepciunea Sa.

Petru a fost primul dintre cei doisprezece. Cine tăgăduiește aceasta, luptă inconștient împotriva unei părți a adevărului protestant. Atâta timp cât lucrarea apostolică în Adunare a fost lucrarea apostolică a celor doisprezece, Petru a fost primul între ei. Dar cei doisprezece, și Petru împreună cu ei, au cedat locul unei dezvoltări mult mai extinse a hotărârilor lui Dumnezeu. Apostolul firii face loc apostolului slavei (compară cu Ioan 15, 27; Faptele Apostolilor 1, 21-22; 10, 36-39; 2 Corinteni 5, 16). Ne găsim în lucrarea apostolică deosebită a apostolului națiunilor (Galateni 2, 7-9), a cărui lucrare și împuternicire ca apostol a fost acordată de Omul proslăvit în cer (Faptele Apostolilor 9, 3-5; 26, 13-19; Efeseni 4, 8-11).

În Evanghelia după Ioan 21 ne este prezentată lucrarea lui Petru. El trebuia să urmeze pe Hristos și urma să înceteze, așa cum lucrarea Domnului a avut un sfârșit aici pe pământ. Împreună cu el urma să înceteze întreg sistemul iudaic al Adunării. După moartea lui Petru a fost distrus Ierusalimul. Cu aceasta a încetat să mai existe Adunarea în Iudeea.

Dar cât efort a fost necesar pentru Petru să se desprindă de prejudecățile iudaice vedem în Faptele Apostolilor 10 și în Epistola către Galateni 2, 11-14. Chiar și Pavel s-a desprins cu greu de ele, așa cum arată Faptele Apostolilor 18, 21 și cap. 21, 20-26. Abia Epistola către Evrei a chemat pe credincioșii iudei să iese afară din tabără, adică să părăsească întreg sistemul iudaic.

Știm cum a pătruns iudaismul în Adunare¹. Nu Pavel, apostolul națiunilor, omul folosit de Dumnezeu ca să descopere adevăratul caracter al Adunării, a fost chemat să fie cap al bisericii între națiuni, ci Petru, apostol al tăierii împrejur (circumciziei). Acest fapt este remarcabil, când vedem cum aproape tot adevărul, descoperit de Dumnezeu

---

¹ Cuvintele „Adunare”, „Biserică”, „Comunitate” sunt expresii diverse ale aceluiași lucru.

prin apostolul Pavel, este respins sau chiar stricat: nu numai caracterul ceresc al Adunării, pe care ni-l prezintă epistola către Efeseni, și așteptarea revenirii Domnului pentru Biserică, pe care o găsim în epistola către Tesaloniceni, ci și ordinea divină în Adunare, descrisă foarte clar în epistolele către Corinteni, și chiar îndreptățirea prin credință, pe care ne-o învață foarte detaliat epistola către Romani.

Pare să fie o ironie divină, că tocmai în această epistolă Petru ne prezintă lovitura de moarte a două principii ale bisericii iudaizate, și anume, că nașterea din nou nu are loc prin botez, ci prin Cuvântul lui Dumnezeu, și că fiecare credincios este preot, deci nu mai există o castă deosebită a „preoților” (capitolul 1, 22 - 2, 4).

Petru a fost apostol al circumciziei (Galateni 2, 7-9). Chiar din acest fapt ne putem aștepta ca epistola să fie adresată credincioșilor dintre iudei. Dar și conținutul face clar acest fapt. În epistolă totul se referă la iudeii care cunoșteau Cuvântul lui Dumnezeu și cunoșteau făgăduințele mesianice cuprinse în el. Erau iudeii care locuiau printre națiuni și care acum primiseră pe Domnul Isus ca Mesia. Ei erau străini sub dublu aspect; ca iudei printre națiuni, dar și ca creștini în mijlocul poporului lor.

Scrisoarea are aceiași destinatari ca și cei cărora le-a scris Iacov, numai că acesta a scris la cele douăsprezece seminții, deci la toți israeliții, diferențiind însă foarte clar pe creștini. Conținutul celor două scrisori se potrivește cu această concordanță și cu această diferențiere.

Dacă vedem că Dumnezeu privește pe Israel ca *străin*, atunci totul pe pământ este dezordonat. Aceasta este taina epistolei lui Iacov. Cele douăsprezece seminții sunt îndemnate la luciditate și răbdare. Dacă ar domni ordinea pe pământ, atunci cele douăsprezece seminții ar fi în *patria lor*. Dar acum domnește o dezordine mare, și *de aceea* credincioșii trebuie să fie pregătiți pentru sărăcie și răbdare; ei trebuie să fie pregătiți și pentru cer.

Iacov nu spune nici-un cuvânt despre mântuire, ci el vorbește numai despre har. Caracterul general este neprihănirea practică, nimicirea completă a voinței proprii în creștini și lepădarea de lume. Petru merge mai departe. El vorbește despre sfințirea Duhului spre ascultarea și stropirea sângelui lui Isus Hristos: nu despre ascultarea față de Hristos, ci despre ascultarea lui Hristos: ascultarea pe care Domnul Însuși a arătat-o în viața Sa pe pământ. În continuare este prezentată foarte clar mântuirea prin lucrarea Domnului și nașterea din nou prin Cuvânt.

Creștinul nu este văzut aici ca în epistola către Efeseni, ca înviat împreună cu Hristos și așezat în locurile cerești. Petru îl vede ca pelerin pe pământ, în mijlocul unei lumi, în care el este străin, așa cum la exterior au fost totdeauna iudeii împrăștiați, iar acum, după întoarcerea lor la Dumnezeu, într-o măsură mult mai mare, și lăuntric. Dar creștinul este născut din nou la o nădejde vie, prin învierea lui Isus Hristos, la o moștenire păstrată în ceruri pentru el, și el este destinat pentru această moștenire (capitolul 1, 3-5). Aceasta este călătoria în caracterul pe care ea l-a primit ca urmare a înălțării la cer și a proslăvirii Domnului Isus (cap. 1, 17; 2, 11; 4, 16; 5, 10). Această epistolă aduce puțină învățătură, dar dă multe indicații cu privire la umblare.

Putem să vedem pe cei credincioși și dintr-un alt punct de vedere, și anume, călătorind prin pustie spre slavă. Acest punct de vedere îl găsim de exemplu în epistola către Filipeni. Într-un anumit sens găsim toate cele trei aspecte în Psalmul 84. Versetele 1-4 descriu slava, pe care credința o posedă deja acum, versetele 5-8 drumul prin pustie spre slavă, și versetele 9-12 pustia, cum este ea în sine însuși.

Petru vorbește despre Adunare nu ca despre trupul lui Hristos, ci în concordanță cu Evanghelia după Matei 16, ca o casă (capitolul 2, 5). A fost lucrarea deosebită a lui Pavel, apostolul națiunilor, să descopere taina, că Omul proslăvit în cer are un trup pe pământ (Efeseni 3, 2-12). De aceea numai Pavel vorbește despre răpirea Adunării. Petru vorbește numai despre descoperirea Domnului, cu excepția gândurilor deosebite prezentate în a doua epistolă capitolul 1, 19b. El nu așteaptă ca după înviere să fie la Hristos în cer, ci ca Hristos să vină pe pământ ca să mântuiască.

Misiunea incredințată celor doisprezece apostoli a fost ca ei să mărturisească despre un Mesia viu pe pământ (Ioan 15, 27). De aceea acela care urma să ia locul lui Iuda

trebuia să fi fost cu cei unsprezece, »cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat (Domnul Isus) El de la noi« (Faptele Apostolilor 1, 21-26). Vezi și Evrei 2, 3. De aceea în prima epistolă a lui Petru găsim viața Domnului Isus pe pământ prezentată ca model pentru credincioși.

Iudeii așteaptă pe Mesia. Atâta timp cât inimile le-au fost acoperite, ei au văzut în scrierile profetice numai slava Lui. El va veni să salveze poporul Său, prin nimicirea vrăjmașilor lor. Vedem în Evangheliile cum Domnul Isus a încercat în zadar să explice ucenicilor Lui că El va trebui mai întâi să sufere și să fie lepădat, vezi de exemplu în Evanghelia după Matei 16, 21-23. Abia atunci, când după învierea Sa le-a deschis mintea să înțeleagă Scripturile, au văzut că Hristosul trebuia să sufere și să învieze a treia zi dintre cei morți (Luca 24, 45-47).

Petru vorbește în această epistolă despre această suferință și despre suferințele creștinilor, ca urmare a legăturii lor cu Mântuitorul repudiat. Epistola se ocupă de perioada dintre suferințele lui Hristos și slăvile care urmează după ele (capitolul 1, 11). Aceste slăvi vor veni când Domnul Isus va fi descoperit și când prin aceasta va avea loc mântuirea deplină. Cuvintele suferințe, a suferi și slavă le putem numi cuvinte cheie ale epistolei. Primele două se întâlnesc de 15 ori, ultimul de zece ori.

În ambele epistole Petru prezintă mai întâi fundamenul mântuirii, și după aceea detaliază principiile domniei lui Dumnezeu, sub care se aflau iudeii. Epistola a doua arată această domnie cu privire la cei răi, prima epistolă, cu privire la cei credincioși. Ea nu se arată așa cum o cunoșteau credincioșii Vechiului Testament, ci așa cum este ea ca urmare a venirii lui Mesia și a aducerii mântuirii. De aceea este o diferență clară față de poziția Israelului aflat sub Lege. Este domnia Tatălui, și de aceea tronul este un tron al Harului. Dar rămâne valabil, că El va judeca pe fiecare după faptele lui, fără să țină seama de prestigiul persoanei (capitolul 1, 17). În ceea ce privește caracterul domniei vezi capitolul 3, 10-12.

Căci cu toate că Tatăl și Duhul au fost descoperiți, se vorbește în general despre Dumnezeu în legătura Sa cu oamenii ca Stăpânitorul-Creatorul, și despre Hristos ca despre Domnul. El nu este numit »Fiu« în această epistolă, și nici nu este prezentat în felul acesta. Aceasta este în concordanță cu predica lui Petru din Faptele Apostolilor 2, unde el spune că »Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.«

Un scurt rezumat al celor spuse:

1. Epistola a fost scrisă rămășiței credincioase a iudeilor, adică acelor din poporul necredincios văzut în totalitatea lui care au crezut în Domnul Isus și au fost născuți din nou (capitolul 1, 23).
2. Epistola se ocupă cu timpul cuprins între repudierea Domnului (suferințele Sale) și slava Sa, adică revenirea Sa pe pământ.
3. Tema principală a epistolei este domnia lui Dumnezeu în acest timp, sau mai bine spus, principiile acestei guvernări cu privire la cei credincioși.
4. De aceea Domnul Isus în viața Sa pe pământ este mereu prezentat ca model; vezi de exemplu capitolul 2, 21; 3, 17-18; 4, 1-2.

Din aceasta rezultă însă că epistola va avea o importanță deosebită și după răpirea Adunării, pentru rămășița credincioasă iudaică care va fi atunci pe pământ. Ea este astfel în legătură cu Evangheliile și în mod deosebit cu Psalmii, în care găsim rămășița în timpul de după răpirea Adunării, și foarte des, în mod deosebit în prima carte (Psalmii 1-41), Hristos în legătură cu ea. În Psalmii găsim prezentată în mod deosebit domnia lui Dumnezeu.

Nimic din această epistolă nu face aluzie la timpul când Petru a scris-o. Aproape în general se presupune că epistola a fost scrisă în anii 60-64.

Am putea face următoarea împărțire a epistolei: capitolul 1, 1-21; 1, 22 - 2, 10; 2, 11 - 3, 9; 3, 10 - 4, 6; 4, 7 - 5, 14.

Partea I-a
Capitolul 1, 1-21

Capitolul 1 versetul 1: Petru, apostol al lui Isus Hristos, către aleșii care trăiesc ca străini, împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia,

Petru este forma în limba greacă a numelui Chifa, pe care Domnul l-a dat lui Simon atunci când acesta a venit prima dată la El (Ioan 1, 42). Numele înseamnă „piatră”, și anume un bloc mare de stâncă (Matei 16, 16-18), dar care a fost despărțit de stânca propriu-zisă (1 Petru 2, 4-7).

Cuvântul apostol înseamnă „trimis”. În Noul Testament este însă folosit numai pentru cineva care a fost trimis cu împuternicirea celui care i-a încredințat misiunea, ca să acționeze în numele lui. În Filipeni 2, 25 unde se folosește cuvântul „trimesul”, se folosește în greacă cuvântul apostol. Tot așa este și în alte două locuri (Ioan 13, 16 și 2 Corinteni 8, 23). Barnaba este numit împreună cu Pavel „apostol” (Faptele Apostolilor 14, 4,14), și în 1 Tesaloniceni 2, 6 Pavel folosește pluralul.

S-ar putea probabil spune că și Iacov a fost un apostol (Galateni 1, 19). Dar în rest sunt numiți apostoli numai cei doisprezece, Matia, care a luat locul lui Iuda, și Pavel.

Scriptura nu lasă nimic neclar, arătând că un adevărat apostol a fost rânduit direct de Domnul Isus Însuși (Luca 6, 13; Efeseni 4, 11). El trebuia să fi văzut pe Domnul (1 Corinteni 9, 1), și apostolatul lui a fost dovedit înaintea oamenilor prin semnele, minunile și faptele puternice, pe care el le făcea (2 Corinteni 12, 12).

Este remarcabil că în Evangheliile după Matei (capitolul 10, 2), Marcu (capitolul 6, 30) și Ioan (capitolul 13, 16) cuvântul „apostol” se întâlnește numai o singură dată. În epistolele lui Iacov și Ioan nu se întâlnește deloc, în timp ce în epistola către Evrei se folosește cu privire la Domnul Isus (capitolul 3, 1).

Numai Pavel și Petru amintesc apostolatul lor la începutul scrisorilor lor, iar Pavel nu menționează aceasta în scrisorile adresate Filipenilor, Tesalonicenilor, lui Filimon și în epistola către Evrei. Aceasta arată că apostolatul este amintit totdeauna cu o intenție precisă.

Domnul nu a trimis pe Pavel la iudei, ci la națiuni (Faptele Apostolilor 26, 17; 22, 21). Ceilalți apostoli și Iacov au recunoscut aceasta, așa cum ei au recunoscut că Petru a primit apostolia pentru cei tăiați împrejur (pentru iudei) (Galateni 2, 6-9). De aceea Pavel și Petru amintesc apostolia lor atunci când apar ca apostoli și trebuie să se folosească de autoritatea lor.

Pavel nu a fost niciodată la Roma (Romani 1, 10) și de aceea a trebuit să se prezinte înaintea tuturor ca apostol rânduit pentru toți cei care erau dintre națiuni (Romani 1, 1-7). În Corint a fost contestată apostolia lui, unde trebuia s-o aplice cu toată autoritatea, pentru a restaura ordinea divină (1 Corinteni 9; 2 Corinteni 12). În Galația, adevărul vestit de el era în opoziție cu iudaismul (Galateni 1, 8-12). În Efes prezintă taina Adunării, care i-a fost dată numai lui prin descoperire (Efeseni 3, 2-9). În Colose a vestit »bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei« (Coloseni 1, 27). Lui Timotei și lui Tit le-a dat misiuni importante, pe care le-a putut da, *pentru că era apostol*.

Scrisorile către Filipeni, Tesaloniceni și scrisoarea adresată lui Filimon au mai mult caracter frățesc, decât de autoritate, cu toate că ele aveau evident autoritate apostolică. Și deoarece Pavel nu a fost apostolul celor tăiați împrejur, nu a putut să scrie evreilor sub această autoritate; în afară de aceasta, aici este prezentat Domnul ca singurul Apostol (Evrei 3, 1).

Cele spuse mai înainte nu au nimic a face cu autoritatea scrisorilor pentru noi. Ele au autoritatea divină pe baza inspirației lor (2 Timotei 3, 16), fără să se țină seama de persoana pe care Dumnezeu a folosit-o să scrie. Pentru noi însă aruncă lumină asupra caracterului diferit al scrisorilor, și asupra înțelepciunii cu care Dumnezeu tratează lucrurile. La scrisorile lui Petru aceasta devine mai clar, prin aceea că ele au fost

adresate credincioșilor iudei, căci numai lor a putut el să le scrie ca apostol, așa cum Pavel, din aceleași motive, nu a putut să scrie credincioșilor evrei.

Scrisoarea este adresată celor »aleși, care trăiesc ca străini, împrăștiați«. Aceasta arată clar cine erau ei.

Cuvântul grecesc pentru »străini« se întâlnește numai aici și în capitolul 2, 11 și Evrei 11, 13. Septuaginta îl are în Genesa 23, 4 și în Psalmul 39, 12. Înseamnă că persoana locuiește pentru scurt timp într-o țară străină. „Diaspora” (=împrăștiați) se întâlnește numai în Ioan 7, 35, Iacov 1, 1 și aici. Septuaginta (Vechiul Testament) îl folosește pentru a arăta împrăștierea poporului Israel printre națiuni ca urmare a judecării lui Dumnezeu. Acest înțeles este confirmat prin folosirea în Noul Testament. Era noțiunea general folosită cu care erau caracterizați iudeii duși în captivitatea babiloniană și care nu s-au reîntors. Iacov o folosește în acest sens, atunci când scrie tuturor iudeilor aflați în afara Palestinei (Iacov 1, 1).

Dar Petru nu scrie la toți. El se limitează la »cei aleși« dintre acești străini împrăștiați, deci la aceia care au primit Evanghelia și prin aceasta au arătat că au fost aleși (1 Tesaloniceni 1, 4-6). Era adevărata rămășiță credincioasă dintre iudei, dar numai o parte din ea, care locuia în ținuturile amintite.

Provinciile amintite constituie împreună aproape întreaga Asie mică. Era ținutul unde apostolul Pavel a lucrat foarte mult. Acesta a fost motivul pentru care mulți comentatori consideră că această scrisoare nu a fost adresată credincioșilor dintre iudei, ci credincioșilor dintre națiuni. Ei spun apoi: „Luca dă impresia în Faptele Apostolilor că Pavel ar fi primul care a vestit Evanghelia în Asia mică, sau că a întemeiat comunități, și că el nu vorbește nici de acolo despre activitatea acestui apostol în comunitățile prezente și nici mai târziu în comunitățile iudaice creștine”.

Ei uită că nici Petru, nici Ioan, nici Iacov și nici Iuda nu scriu comunităților, ci la persoane. Cu siguranță mulți creștini, sau chiar toți creștinii, posedă aceleași binecuvântări, dar în niciuna din aceste scrisori ei nu sunt văzuți ca fiind uniți cu Hristos în trupul Său. Numai în scrierile lui Pavel sunt văzuți așa. Petru scrie la credincioșii iudei din ținuturile care aparțineau adunărilor care au luat ființă prin lucrarea lui Pavel, dar care personal stăteau sub apostolia lui Petru, apostolul celor tăiați împrejur.

Alte argumente cu care susțin că această scrisoare a fost adresată creștinilor iudei sunt locurile din capitolul 1, 14,18; 2, 9,10; 3, 6; 4, 2-4. Dar dacă citim atent aceste locuri vom vedea că ele nu spun același lucru, ci parțial chiar contrariul! Aveau voie iudeii, care au fost născuți din nou la o nădejde vie, să se întoarcă la poftele de odinioară pe care le aveau când erau în neștiință? Sau nu au fost neștiutori? (capitolul 1, 14). Nu au avut ei o umblare în deșertăciune, moștenită de la părinții lor? (capitolul 1, 18). De ce vorbește Scriptura tocmai creștinilor iudei despre o conștiință curățită de fapte moarte? (Evrei 9, 14). Nu numește Scriptura chiar și viața iudaică sub Lege ca fiind caracterizată de »robie sub elementele lumii«? (Galateni 4, 3; Coloseni 2, 20). Nu vorbește Domnul Isus mereu despre moștenirea părintească? Aceasta se poate referi numai la iudei.

În capitolul 2, 9,10 sunt citate din Vechiul Testament, care se adresează evident iudeilor! (Exodul 19, 5,6; Osea 2, 23). Ca urmare a necredinței și respingerii Domnului, Israel a fost pus la o parte și a devenit Lo-Ami și Lo-Ruhama. Dar rămășița căreia i se adresează apostolul primește deja acum, în avans, ceea ce va primi poporul în viitor, când va crede. (Romani 11, 26-32). Aceasta este confirmat în versetele care urmează, unde este vorba de umblarea lor »printre națiuni«, ceea ce cu siguranță se poate spune numai despre iudei!

Nu pot să înțeleg cum se poate argumenta că versetul 6 din capitolul 3 este o dovadă că scrisoarea este adresată credincioșilor dintre națiuni. Tot așa versetele 2-4 din capitolul 4 nu numai că nu sunt o dovadă pentru aceasta, ci ele dovedesc contrariul. Cei cărora li se adresează sunt puși față în față cu »națiunile«, și aceasta poate fi valabil numai pentru iudei. Și dacă Petru ar spune »noi«, atunci el ar aparține și națiunilor, ca și aceia cărora le scrie!

Faptul că cei credincioși dintre națiuni au făcut în trecut voia națiunilor este un lucru de la sine înțeles, căci ei aparțineau națiunilor. Dar pentru iudei era o rușine (capitolul 4, 2-4). Dar așa cum au făcut părinții lor în trecut, tot așa și iudeii împrăștiați din timpul acela, departe de ochii vigilenți din Palestina, erau tentați să meargă pe căile rele ale națiunilor. Cu o conștiință rea au exclus pe Dumnezeu și judecata Lui, și au preluat chiar idolatria. Ei știau deci, că nu erau mai buni decât națiunile. Profeții din Vechiul Testament ne arată clar cât de decăzută a fost uneori starea iudeilor.